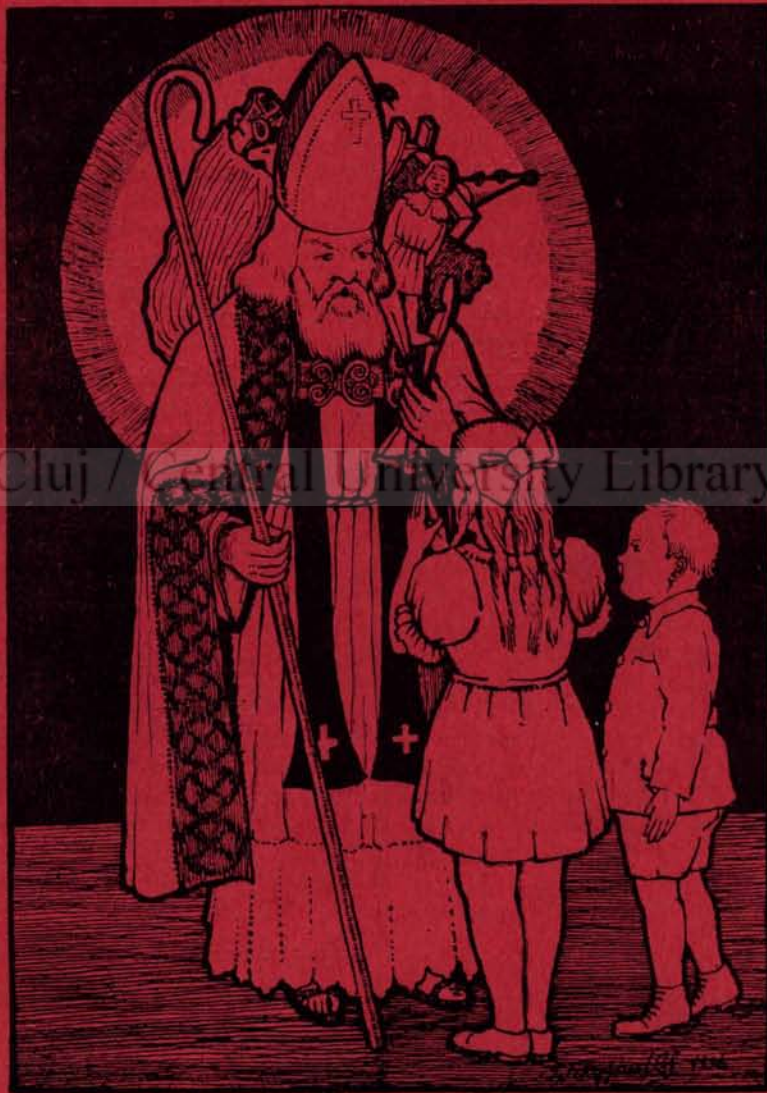

UJ CIMBORA

KÉPES GYERMEK LAP

JÖN A MIKULÁS!

1936. DEC.

1.

IV. ÉVFOLYAM

34. szám

MEGJELENIK HAVONTA HÁROMSZOR - SZERKESZTI: FERENCZY LÁSZLÓ MARCELLA
SZERKESZTŐSÉG ÉS KIADÓHIVATAL: CLUJ, STR. BARON L. POP No. 5. - TELEFON: 6-87.

December

Év végén van December.
Órúlsz úgy-e, kis ember?
Három hét s a Karácsony
ezüstcsengős kis szánon
eljön hozzád sok jóval:
arany alma, dióval;
játékokkal, könyvekkel.
Ámde azt ne feledd el:
Jézuska csak úgy szeret,
hogy ha te is szereted,
a szenvedőt, nyomorgót
s megosztod vele a jót.
Karácsonyi örömöd
úgy marad szent és örök!

Mariska néni.

Rajziskola.

Beköszöntött a hideg téli idő. A fázós kis cimboráknak itt közlünk egy ügyes mellénymintát, melyet ifjú munkatársunk, Bethlen Katinka tervezett. Akár magatoknak,

akár a babátoknak is leszabhatjátok és megvarrhatjátok.

Aki megcsinálta, írja meg. Kiváncsi vagyok rá, hány kislánynak lesz ilyen melegítő mellénye?

Toborzó.

Legutóbbi toborzásunkból is az látszik, hogy a toborzó munka folyik rendre-rendre. Hálás köszönetünk a nagyoknak, akik megértik, hogy az ő munkájukra is nagy szükségünk van. Így

Holstein Samunak Dej, aki Szombatfalvi Jolánkát, Sajerits Jánoskát, Györffy Rózsát, Küllös Rózsikát, Fráta Ilonkát és Bácsy Piroskát toborozta. Rosenblatt Etelnek, aki Esztegár Juditkát Ciachigárbou toborozta be az új cimborák olvasótáborába.

Jól jegyezd meg!

A világon koszos gyermek
Bizonytal nem volna,
Ha a rendre az anyáknak
Mindig lenne gondja.

De hány szülő nem törődik
Az ártalmas szennyel,
Elnézi, ha kis gyermeke
Nyakig sárban lebzsel.

Elnézi, ha porban fetreng,
S padló piszkát rágja,
S ha macskát, vagy kutyát csókol,
Még nevet is rája.

Az intésre közömbösen
Nem vonna ő vállat,
Ha elhinné, hogy a kutya
Veszedelemes állat.

Kutya, macska szája, nyála
Ember veszedelme,
Mert sokféle bélféregnek
Petéjével telve!

A tüdővész csűrője is
Gyakran innen támad.
S ha megkaptad szegény gyermek
Nem használ a bánat!

DEZSÓ BÁCSI.

Kertészkedjünk!

Üres, kihalt már a határ, elszállt darú s gólyamadár — kis kertészeink is pihennek a jövő tavaszig. Legalább van idő a virágmagvak rendezgetésére is. Szemétesen nem szabad eltenni egy magot sem. Bár már sokan beküldték a virágmagvakat, annyit, amennyit tavasszal kaptak, azonban még mindig nagyon sokan nem küldték be. Pedig várjuk, mert fel van írva, hogy a tavasszal kikaptak tőlünk ajándékmagvakat.

Mikulás apó.

Amikor télen hullni kezd a hó,
Indul útjára Mikulás apó.
A szél szakállát tépi, lengeti,
De ő kigyelme ezt csak neveti.
Szélnek, viharnak vígan neki vág,
Csak egy arasz neki a nagy világ.
Egy pillanat: átszáll a tengeren,
Egy pillanat: mindenütt ott terem.

Hátán egy zsák. Vaj! mivel van teli?
Miben a gyermek örömét leli.
Mogyoró, dió, s az ég tudja, még
Hogy mennyi mindenféle nyaladék.
A zsák kicsiny, egy vékás sincs talán,
És mégis, mégis — mily csodás talány! —
Ki e kicsiny zsák addig nem ürül,
Míg a jó apó nem járja körül
Szép rendiben egész föld kerekét,
S nem látta annak minden gyerekét.

Alszik a gyereknép, sejtelve sincs,
Hogy az ablakon zörren a kilincs.
Nyílik az ablak lassan s megjelen
Mikulás apó késő éjjelen.
Jóságos szeme — mely kedves dolog! —
Az alvó gyermekekre mosolyog.
Aztán ablak közt egy s mást ott „felejt”,
Egy-két mogyorót a földön elejt...
S a koppanásra itt-ott egy gyerek
Megmozdúl, aztán tovább szendereg...

Ó kedves éj! Szép álmok éjjele!
Emlékeddel lelkem most is tele.
Hajam, szakállam fehér, mint a hó,
Öreg vagyok, mint Mikulás apó,
De ezen a kedves, szép éjjelen,
Amikor a jó öreg megjelen:
Úgy érzem, újra gyermek lettem én,
Mikulás váró kicsi kis legény!

BENEDEK ELEK.

A tűz.

Kicsi Jóska-t megigézik a lobogó piros lángnyelvek.

Szép nyári délután volt. A legelőn a tehének jóízűen ették a friss, fiatal fűvet, a gyermekeknek nem sok dolguk akadt velük s így vidáman hancurozhattak a domboldalon.

Úgy uzsonna felé a kisebbek fát gyűjtöttek, egy nagyobb gyerek gyufát vett elő a zsebéből, tüzet gyújtott. Mindannyian lehasaltak a tűz köré s nyáron kenyeret pirítottak, szalonnát süttöttek s rácepegtették zsírját a jó piritos kenyérré.

A kicsi Jóska is ott ügyetlenkedett köztük. A szalonnája már kétszer esett a parázsba s már szinte pityergőre húzódott a szája, amikor a Kissék Pistije elvette tőle a girbe-görbe nyársot s maga próbálta megsütni a Jóska hamuval telt szalonnáját.

A többiek nevetgéltek, lökdösődtek, szóval vidámak voltak, mint ahogy a gyermekek szoktak. Csak a kis Jóska hallgatott mélyen.

Míg a többiek lármáztak, ő tágranyílt nagy szemével egyre csak a tüzet bámulta s mindenél jobban érdekelték azok a szép piros lángnyelvecskék, amik olyan éhesen falták fel a száraz galyakat. A gyermekek már széjjel is szaladtak a marhák után, a tűz is kihunyóban volt, de a kis Jóska még mindig csak bámult s csak arra ijedt fel, mikor a Bodri kikapta kezéből az ő fáradsággal megsütyött „drága” szalonnáját...

Aztán lasscskán este lett. A gyermekek hazafelé indultak. Utközben már nem igen beszél-

tek, fáradtak voltak s szinte öregesen ballagott a kis csapat haza.

Felfut a láng a szalmakazalban.

Meleg augusztusvégi délután következett. A nap valósággal perzsel. A faluvégén még bűg a cséplőgép, egy-egy szekér halad végig az úton, hatalmas porfelhőt hagyva maga után. Egyéb-ként csend, mélységes csend mindenfelé.

— Jaj de meleg van, jó volna fürdeni, gondolja a papék Sándorkája. — De nem! Ma még sem megyek! Nem tudnék úgysem jókedvű lenni, mint rendesen. S rá gondol arra, ami tegnap történt. Istenem, milyen rettenetes is volt! Ilyen csend volt, mint ma s épen ilyen forróság. Egyszer csak megkondúl a harang. Tűz-tűz...! végül a harangzúgás közé néhány megrémült falusi ember hangja. Egy pillanat alatt már kint volt Sándor is az utcán, de édes anyja megragadta hirtelen a karját, betuszkolta a szobába s ráparancsolt, hogy ki ne tegye a lábát. Reszketve húzódott be a legsötétebb sarokba s izgatottan találgatta: tűz? vajjon hol? — vajjon kinél?

Nem sok idő múlva kormosan, piszkosan belépett az édes apja. Az arcán valami véghetetlen szomorúság látszott. Átöltözködéshez kezdett épen, mikor Sándor édes anyja is belépett. Akkor az édesapja mesélni kezdett: „Jóska volt, tudod az a négyéves kis fiú. A szalmakazalt gyújtotta meg. Már javában foly az oltás, amikor a nagyanyja

elsikoltotta magát: „Józsika, Józsika...! Hol a gyermek...! Uram Teremtőm!” s rohant az égő kazal felé. Persze elhurcolták onnan s akkor mi, vagy hárman neki mentünk a kazalnak. Egyik oldalról — a csűr felől — még megközelíthető volt, de nehezen. S a gyermek ott volt hasra feküdvé, kicsi arcát kezeivel védte, de a ruhája már lángot fogott. Pár pillanat csak s az ágyon feküdt csúnya égési sebekkel. A tűzzel már nem törődtem, azt nálam nélkül is eloltják — gondoltam — s gyorsan biciklivel orvosért küldtem, a szobát kitakarítottam: a jajveszékeltől s megpróbáltam segíteni a szerencsétlen gyermeken. Egy kis idő múlva kinyitotta nagy kék szeméit, rám nézett s alig hallhatóan suttogta: „Nem tudtam pap bácsi, hogy úgy meggyül. Mi gyújtottunk tüzet, mikor a teheneket őriztük. Az olyan szép volt. Az nem égett ilyen nagyon. Oda

sok gyufa kellett, itt csak egyet gyújtottam meg s felfutott a láng. Eleget ütöttem a sapkámmal... rá is köptem... nem aludt el... elfutottam... oda a csűr mögé... én nem...”

Szegény kicsi, nem fejezhette be amit mondani akart, a fájdalomtól megvonaglott s mire az orvos autón kijött, már halott volt. A nagyanyja keservesen zokogott a sarokban, nem bírtam nézni s hallani, haza jöttem.

Édesapja épen befejezte elbeszélését, amikor a lélekharang megszólalt. Már senki sem ügyelt Sándorra, kilopózott a szobából s arra felé ment, ahol a szerencsétlenség történt. A csűr égett le s a szalma-kazal, Szennyes fekete tócsák az udvaron és asszonysírás. Haza szaladt... Holnap temetés lesz... Hirtelen fülébe csengett tanítója intése: „Ne játszá! a tűzzel!”

Dávid Gabriella.

Jan Wolski:

Meséből valóság.

Fordította: **Kormos Jenő.**

(23. folytatás.)

— Már nincs rá időm, — felelte Vasváry Feri. — Mindjárt megérkezőnk. Majd később beszélek róla, mikor a Magurka tetejére megyünk.

— Helyes!

Megérkezés a telepre.

Fiatal barátaim elbeszélései annyira lekötötték figyelmemet, hogy közben a gyönyörű vidékről csaknem egészen megfeledkeztem.

Csak akkor kezdtem szétnézegetni, mikor a lucfenyőkkel borított magas hegy sziklakő lábánál kaptattunk felfelé a jókarban tartott hegyi úton. Az út túlsó oldalán sebes járású hegyi patakocska kígyózott tovább szép fehér kövekkel díszített ágyában.

A tiszta kék égen egyetlenegy felhőfoslány sem volt. A nap erős, meleg fénnel árasztott el bennünket. A patak mellett kellemes hűvösség csapta meg napégette arcunkat.

Tarka gyermeksoport mellett vitt el útunk; vidám kijáratokkal köszöntöttek minket.

Letértünk az országútról. Egy tisztás szélen gazdasági épületeket, meg egy szép, kedves falusi házacskát pillantottunk meg.

*

Az árnyékos tornácról fejhajtással üdvözölt minket egy fiatal asszony. Mindjárt gondoltam, hogy ő lehet Mancsi, a Bódi felesége. A szekér megállott.

Leugrottam és kézcsókkal üdvözöltem az elénkiető, kedves háziasszonykát:

— Annyit már tudok, hogy mindenki nagyon jól érzi magát ezen a telepen. És azt is tudom, hogy Mancsi nagyságos asszony, aki régen egyetlenegy tehén elől megfutamodott, most egész sereg szép tehén felett parancsnokol.

— Majd holnap megmutatom őket. Wolski úr is meg fog róla győződni, hogy olyan tehenek, mint az enyéme, nem sok helyen található az egész országban, — mondta Mancsi asszony nagy büszkén.

— A gyermekeinket még nem tudom bemutatni, mert fenn vannak a hegyen, a telepen. Majd délben megismerheti őket, kedves Wolski úr.

Most nem is hívom be szegény kis lakásunkba. Holnap látjuk vendégül. Most megyünk fel — a telepre!

*

Bódi és a fiúk visszamaradtak, hogy a lovakat kifogják, mi pedig elindultunk a hegy tetejére vezető ösvényen.

— Itt az út mentén, — világosított fel Mancsi, — csak néhány gazdasági épület, meg a mi kis lakóházunk van.

Maga a telep már száz méterrel feljebb van.

Több gyalogút vezet oda. Ez itt a legjobb; külön erre a célra van lehangolva. Nagyon kényelmes. Fáradtság nélkül lehet rajta fel- és lejárni. De a telepen túl már csak egyszerű, természetes gyalogösvények vannak.

*

Kellemes csevegés közben, lassan mendegettünk fel a lucfenyők, bükkök és sziklakövek

között vezető műúton. Fenyőn és bükkön kívül nem is igen volt más fa azon a környéken. Csak egészen a hegy aljában húzódott meg egy kedves kis nyíres.

Alig győztem betelni a táj szépségével. Minden lépésnél lenézegettem a kis patakra, a völgybe és fel a közelinek látszó, de mégis messzi havasra.

Pista minden pillanatban mutatott nekem egy-egy szikla mögül kikandikáló háztetőt.

— Látja, Wolski úr? Az már a telep!

Pár perc múlva elértük a déli napfényben fürdő hatalmas fennsíkot, mely olyan síma volt, mint az asztal.

Onnan a világ három tája felé nyílt kilátás — keletre, nyugatra és délre.

Lenn a zöldelő völgyben, mint valami keskeny égszínkép szalag, folydogált a kis patak, távolabb pedig — bármerre néztünk, — csak erdőborította hegyeket, hegyeket és hegyeket láttunk.

Hirtelen egész sereg gyermek és ifjú vett körül minket kedves előretörtetéssel.

— Isten hozta! Isten hozta! Isten hozta! — üdvözöltek vendéglátó, kedves hangon.

A fennsík tisztásán, a hegy félköréből három nagy, egyemeletes épület, meg több kisebb ház és egyéb építmény fehérlett dél felé.

— Jobbra van a „Fiúotthon“, — világosított fel Anti. — Pista is ott lakik, mint az otthon védnöke. Balra pedig — a „Leányotthon“. Ott lakunk Hajnalkával. Középen van a „Közös Otthon“.

A „Közös Otthonban“ van két nagy terem: a földszinten — az ebédlő, fenn — az ünnepi összejövetelekre és előadásokra szánt díszterem. Azonkívül még van benne néhány kisebb terem, melyekben a könyvtár és az egyes osztályok vannak elhelyezve. Két ellenkező szárnyában pedig a tanítók lakása van elkülönítve.

Szünidőben az egyes osztályokban és az ebédlőben — nyaraló vendégeinket szoktuk elszállásolni, kik rendszerint az iskolai szövetkezetek védnökei közül kerülnek ki.

— Ülünk le ezekre a kövekre, — javasolta Pista. — Innen láthatjuk legjobban azt a nagy törtetést, tolongást, amilyenkor, ebéd idején végbemeget. Tizenhat perc múlva kezdődik az ebéd. Pontosan tizenkettőkor.

A törtetés valóban nagy volt és egyre hangsúlyosabb. A völgyből és a hegycsúcsról, minden irányból rohantak a fennsíkra a fiatal telepesek. Vidáman, nevetve, hangoskodva.

Legnagyobb részt gyermekek. A népiskolák növendékei. De volt közöttük elég sok nagyobb fiú, leány és néhány érett ember.

Kötelezettség nélküli, vidám munka.

Pár perc múlva mellettünk termett Bódi a két fiúval. Miután megkefélétek a lovakat és helyére tölték a szekeret, egy-kettőre fenn termettek a járatlanabbik, de közelebbi ösvényen.

— Nagyon meg vagyok elégedve ezekkel a fiúkkal! — dicsérte segítőtársait Bódi. — Mire én a kezemet kinyújtom, ők már mindent elvégeznek.

De hogy szeretnek dolgozni! Sokszor magam sem tudom, hogy osszam ki közöttük a dolgot, nehogy valamelyiknek kevesebb jusson belőle.

— Nálunk ugyanis, — tette hozzá Anti, — a gyermekek és az ifjúság végeznek mindent.

Állandó munkásunk nagyon kevés van. Jobban mondva — ők az egyes szakosztályok felelős irányítói. Magát a munkát a telepi önkéntes ifjak végzik.

— Szombaton, vacsora után, — folytatta Hajnalka, — több fiú és leány jelentkezik nálunk önkéntes munkára. Kis önkénteseink között felosztjuk aztán az egész heti munkát.

Mindíg a legnagyobb készséggel állanak rendelkezésünkre, hasonlóan Bódinak, Mancinak, Pistának, Antinak, a szakácsnőnek és a házfelügyelőnek is minden kérését szívesen teljesítik.

— Mindemellett párszor megtörtént, hogy bizonyos munka elvégzésére nem akadt elég önkéntes jelentkező.

Nem sokat törtük a fejünket, hanem meghíztuk a csengőt, összehívtuk az egész telepet a „Közös Otthon“ tornáca alá és mindenkinek tudtára adtuk, hogy erre és erre a munkára nem akadt elég önkéntes jelentkező... És nyomban annyi jelentkező állott elő, amennyire éppen szükségünk volt.

De soha senkit sem kényszerítünk valamilyen munka elvégzésére. Mert mi, szövetkezeti emberek, azaz — munkatársak vagyunk! — szólott közbe Malek Jolán.

— Mindenki olyan dolgot választ, amelyik a legjobban tetszik. A városi fiúk általában nagyon szeretnek lovakat, teheneket, bivalyokat legeltetni a hegyen. A falusi gyermekeknek ez már nagyon megszokott foglalkozás, annyira, hogy már bele is untak, — jegyezte meg Rajski Céli. — Ők inkább azzal szeretnek foglalatzkodni, amit otthonról még nem ismernek.

— Így vagyunk a jobbmódú családok leánygyermekével is. Legszívesebben a konyhában, a szobák takarításában, surlásban, mosásban segídenek, — vagyis olyan munkát vállalnak, amilyenben otthon nem volt részük. A szegényebb családok leányai pedig nagy buzgalommal tesznek-vesznek az étkezőben és a kamarában, — mert számukra még minden új, amit az ottani munkában találnak.

(Folytatás.)

Mikulás jön!

(Mikulás tréfás mosollyal a bajusza alatt):
Itt vagyok hát, újra itt,
Mondok nektek valamit:

Aki jó, azt megdicsérem,
Cukrosboltba elkísérem;
Veszek neki krémet, tortát,
Hogy megtömje éhes torkát.
Lesz sok ízes, jó falat;
Szájad tőle béragad,
Mert csiriz lesz voltaképpen,
Kivül bécukrozva szépen...
...Ej! hisz hoztam én magam,
Jól megtöltve kosaram;
Gyerünk Kati, jöszte Julkó,
Pisti és más édes lurkó!

(Kezd osztogatni.)

Itt a narancs, itt a méz;
Itt a rolló, ide nézz!
Itt lapul a kis nyúlacska,
Csokoládés kosaracska...
...Ejnye! hát annak is adtam,
Akinek, biz, nem akartam!
De jövőben balról áll,
Az, ki huncut és betyár!
Van nekem egy kis verebem,
Az mindent elcsipog nekem!...

Változzék meg, aki rossz volt,
Mert nem cukrot kap, de ostort!
Bár a krampuszok lejártak,
Ilyet küldök a betyárnak!
Kiporolja illőmódon...
Javuljon meg hát, azt mondom!
Legyen szelid és ne nyelves,
Szülőinek engedelmes.
Minden holmid legyen tiszta,
Orrodon ne legyen — tinta.
Nem kell kamarába járnod...
S ne szakítsd el új nadrágod!
De templomba el kell járni,
(Hintóra nem szükség várni!)
Az iskolát ne zsirozd meg,
Hogy a kutyák — egyék azt meg...
Kutyát, macskát mért kinoznál?
Farokhúzás dehogy használ!...
Mérges círmos karmolását
A piszéden soh'se lássák!

Most hát elmegy a Mikulás.
Jól menjen ám a tanulás!
Az idén többet nem mondok;
Isten veletek, porontyok!

FÖLDES ZOLTÁN.

Jézuska árvája.

Irtá: Móráné Ósz Róza.

ELSŐ JELENET.

Szín: Egy elhagyott uccarész, uccai pad, mellette havas fenyő.

Személyek: A kis árvaleány, Magda, Rózsika, barátnője, öreg úr, öreg úrnő, két angyal.

Színfal mellett jobbra függönnyel elzárt rész a mennyország. Balra uccára nyíló ablak látszik, amely kinyitható. Első jelenet: Magda jön kis csomaggal, rongyos ruhában. Sírva leül a padra, kezét fújja, melengeti, fázik.

MAGDA: Istenem, Istenem, milyen nehéz sorsom van. Más gyermekek egész nap játszanak, este az édes anyjuk fekteti le őket jó meleg ágyba. Nekem pedig az sincs, ahova lehajtsam a fejemet. Anyámat alig ismertem, apám sem él s engem csak kegyelemből tartanak, sem ruhám, sem kenyerem. Most is már hideg tél van s még meleg ruha nem volt rajtam, csak ez a nyári, vékony.

RÓZSIKA (szaladva jön, rendesen öltözött kisleány, kis csomaggal kezében): Csakhogy megtaláltalak Magda, mennyit kerestelek, halottam, hogy az a rosszlelkű suszterné megint

megvert, s tudtam, hogy ma nem lesz vacsorád. Itt van, nézd csak, hoztam egy kis ennivalót, még jó puha meleg kalács is van benne.

MAGDA: Köszönöm, Rózsikám, én már úgysem akarok enni. Megakarok halni, hogy oda menjek, ahol édes anyám és édes apám van. Látnod, itt nem szeret senki, s mindenkinek csak terhére vagyok.

RÓZSIKA: De Magda, nem szabad ilyeneket mondani. Az Istent megharagítani nem szabad.

MAGDA: Óh, nem törődik a jó Isten egy ilyen kis cseléd sorsával. Én olyan szegény, szerencsétlen vagyok, reám még a jó Isten sem gondol. Nincs más, csak a halál. Az asszonyom is mindig így szid, mikor ver: „Dögölj meg már, te kőbor kutya“, hát legjobb én nekem meghalni.

RÓZSIKA: Te Magda, én már sokat gondolkoztam a te sorsodon, én úgy gondolom, hogy rajtad csak a Jézus segít. (Öreges hangon mondja): Óh, a Jézus nagyon szereti a gyermekeket.

MAGDA: Nem törődik Jézus sem velem.

RÓZSIKA: De igen, Ő az árvákat nem hagyja el.

MAGDA: Kitől hallottad?

RÓZSIKA: A tanítónéni magyarázta.

MAGDA: Akkor lehet, hogy igaz, csak még

engem nem látott meg. Mit kellene tenni, hogy meglásson?

RÓZSIKA: Tudod mit? Gyere imádkozzunk mind a ketten, s meglátod a te sorsod is jobbra fordul. *(Összekulcsolják a kezüket, felállnak és imádkoznak):* Édes Jézus, reménységem, ne hagyj el a szegénységben, anyám, apám a sír mélyén, búsan, árván bolyongok én. Terjeszd ki rám kegyelmedet, hisz engem senki sem szeret. Vezérelj a sorsom jóra, Óh, Te árvák pártfogója. Amen.

RÓZSIKA: Isten áldjon meg, Magda, menj csendesen vissza a suszternéhoz, ma neki is sok volt a dolga, azért haragudott reád. Én is sietek haza, mert már esteledik és anyukám nyugtalanul vár. *(El.)*

MAGDA *(egyedül)*: Nem, nem megyek el innen. Hátha a drága Jézus hallotta, hogy itt hívtam. Itt fog keresni; Csak ilyen hideg ne volna. *(Álmosan dörzsöli a szemét)*: A suszterné mindig még lámpa mellett felkölt, tüzet rakni, cipőt takarítani, mosni és most már olyan álmos vagyok. Jaj, csak most el ne aludjak, mikor Jézust várom. *(Lassan lehangyatlak a padra és elalszik.)*

MÁSODIK JELENET.

(Az oldalfüggöny félrehozódik és a menyország látszik, az egyik fehérruhás angyal ott sétál jel s alá.)

II. ANGYAL *(belép)*: Testvér, le kell menned a földre.

I. ANGYAL: Azonnal?

II. ANGYAL: Igen. Azonnal, Jézusunk parancsára.

I. ANGYAL: Megyek, de hova kell mennem?

II. ANGYAL: Jöjj, megláthatod. *(Félreemeli az egyik függönyt.)* Ott künn az utcán a nagy ház előtti padon van egy félig fagyott árva-leányka. A házban egy gazdag öreg pár lakik, akiknek senkijök sincs. Lassan odaszállasz és kinyitod az utcai ablakot, az öreg úr odamegy, hogy betegye, meglátja a kis szerencsétlent, s mivel Jézus megérinti a szívét, megszereti és magához veszi a kislányt, akire ezután csak öröm és boldogság vár. Jézus akarja így, az árvák atyja.

I. ANGYAL: Értem a parancsot.

(Függöny visszagördül az oldalrészre.)

HARMADIK JELENET.

(A kislány alszik, az I. angyal bejön.)

ANGYAL: Szegény kicsi árvám, félig fagyott vagy már. *(Odamegy és meleget lehet rá, Magda mosolyog.)* Ne búsulj, a szenvedéseidnek mindjárt vége, mert imád meghallgatta Jézus. *(Az ablakhoz megy, csendesen kinyitja és eltűnik.)*

ÖREG ÚR *(az ablakon kihajol és beszél):*

Milyen csendes az út, még a szél sem lebben, s mégis valami lehellet kinyitotta az ablakot. *(Meglátja az alvó gyermeket.)* Né, egy kislány, gyenge vékony ruhában ott a padon. Gyere, édes feleségem, nézd csak azt a szegény gyermeket ott a hidegben.

ÚRNŐ *(fekete ruhában)*: Óh, szegény, szegény gyenge tereintés. Még harisnya sincs a lábán. Az sincs, ahova a fejét lehajtsa. Úgy hasonlít a mi meghalt kislányunkhoz, csak ez szegény olyan nagyon rongyos. Ugyan, édes lelkem, hozzuk ide be a meleg szobába, csak nem hagyhatjuk a szemünk előtt megfagyni! Bizony ez pogány dolog volna. Ha nincs senkije szegénykének, akkor biztosan az Isten nekünk küldte ajándékbá.

ÖREG ÚR: Ugy belenyílalott a szívembe, mintha Jézusom szavát hallottam volna:

— Éhes vagyok és nem adsz ennem, árva vagyok és nem segítesz rajtam! Megyek, megyek és behozom. *(Kimegy az utcára és a kislányt költögetni kezdi)*: Gyermekem, kicsikém, kelj fel! kelj fel!

MAGDA *(ébred, szemét dörzsöli, egyszer csak felébred, térdre hull, összekulcsolt kezekkel mondja)*: Vártalak, vártalak, de ne haragudj kérlek, igen fáradt voltam és elaludtam. Ne haragudj Úram, én édes Úram!

ÖREG ÚR *(csodálkozva)*: Hogyan, te vártál engem? Kit vártál gyermekem?

MAGDA: Téged vártalak, édes Jézusom. Hiszen hozzád imádkoztam, hívtalak és tudtam, hogy eljössz utánam.

ÖREG ÚR: Ugy van, kislányom, utánad jöttem, de én nem Jézus vagyok, csak a Jézus küldöttje, akit utánad küldött az Údvözítő.

MAGDA *(alig bír felállani)*: Ő küldött? Az én drága Jézusom? Ó, milyen jó, mert én már nagyon, nagyon fádom.

ÖREG ÚR: Jöjj kicsikém, menjünk, anyád vár!

MAGDA: Nekem csak az égben van anyám.

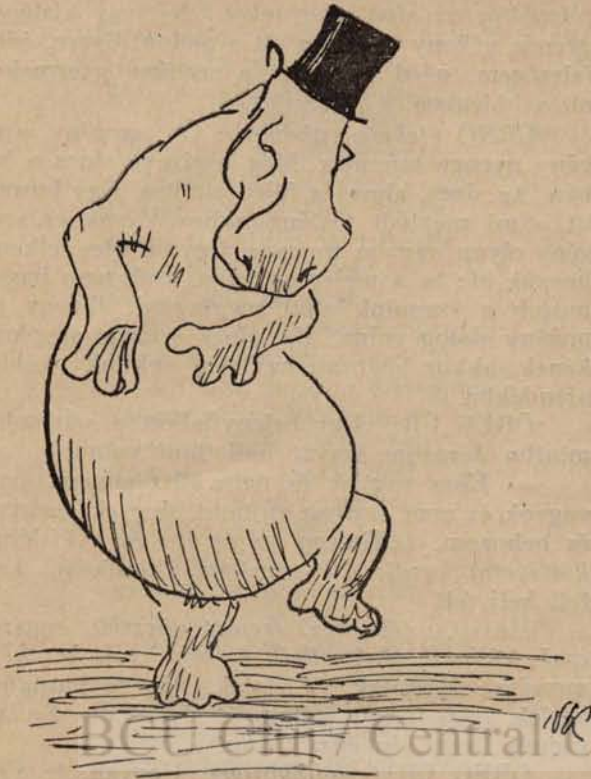
ÖREG ÚR: De ezután lesz itt lenn a földön is. Lásd itt van, akit Jézus anyád helyett küldött.

ÚRNŐ *(időközben kijön a szívre)*: Jer, kis árvám, én anyád leszek anyád helyett.

MAGDUS: De boldog vagyok. Engem is lesz aki szeressen és vigasztaljon. Áldott lágy, óh, Jézus, mindörökké áldott, hogy új szülőket, szerető szíveket adtál nekem *(megcsókolja az úrnő kezét)*. *(Függöny.)*

A táncoló viziló.

Nem hiszek a szemeimnek, ó, ó, ó!
Táncba kezdett, táncot jár a viziló.
Csinadratta, csinadratta, bum! bum! bum!
Elfelejttem, ha ránézek minden búm.

Hófehérke.

Írta: Dr. Dobos Ferenc.

6

Hogy reménye van, már erre — felvidult im most a képe. Menni akar, s hát az ajtón — éppen a boszorkány lép be.

— Pontosság van a pokolban, ebből csak az látszik, — egyik most ment el s helyette itt van már a másik. — Jó ismerőskép köszönti a királyné asszonyt — s abból, miért ideküldték, semmit se mulasszon; — beszélgetnek, tanácskoznak együtt jó sokáig, — s hogy együtt mit süttek-főztek: az is majd elvállik. — A boszorkány, mint vénasszony, búcsuzott el tőle, — másnap reggel és úgy indult abba az erdőbe.

A boszorkány meg akarja ölni Hófehérkét.

Hogy a törpék ebéd után elmentek dologra — s Hófehérke evőeszközt, apróedényt sorra — mind elmosott és elrakott, belefáradt abba, — s megpihenni kikönyökölt kissé az ablakba. — Virágjában volt az erdő, száz ma-

dár szólt benne, — van-e, aki gyönyörködni ebben ne szeretne? — Lelke megtelt szeretettel az iránt, ki mindezt — szépséggel a nagyvilágon telistele hintett.

Nagy sikoltás zavarja fel álmodozásából, — egy szegény öregasszonyt lát — nem is olyan távol. — Olyan nagyon sír! Talán el is törött valamiye? — Megsajnálja Hófehérke, s megy, hogy felsegítse. — „Mi baja van, öreg néném? Segítsek felállni?” — „Jaj leányom, életében a sok bajból bármi — érje is az embert, csak a nyomor és öregség — együtt ne, mert úgy igazán kétségbe kell essék. — Kis konyhómból, hol egymagam éldegélek, fáért — indultam az erdőbe, ha ág bogat találnék. — Kaptam. Haza is vinném, de elállott a lábam. — s úgy elestem... ej! nem nekem való már, hiába”

„Ne búsuljon, öreg néném, majd én felsegítem, — ennek a nagy csomó fának felét hagyja itten. — Ma vigye el egyik felét, a más felét holnap, — nem lopja el innen senki, nem jár erre tolvaj.” — Nehezen feltápáskodik az öreg anyóka, — de csak úgy, hogy Hófehérke a hónalját fogja. — Köszöni a segítséget hosszsan. Ámde nincsen — szavai közt, bármi hosszsan beszél, e szó: Isten. — Végre kéri, emelje fel egy felét a fának. — Lehajolva felemelni nehéz öreg vállnak. — Hogy ő aztán saját öreg vállára vehesse. — Fele alatt is bizonynal meggörnyed a teste.

Mikor aztán Hófehérke a fáért leguggolt, — a boszorkány, mert hisz ő volt, nyakába egy hurkot — dobott és azt oly erővel húzta, míg a lányka — végig nem dőlt az erdőnek selymes pázsitjára, — míg a szemé fel nem akadt, meg nem állt a szive. — A boszorkány akkor felült a seprű nyelire — s hipp, hopp! egybe úgy oda lett, mint a füst, a pára. — Ki is juthat ilyen módon tettének nyomára?

A törpék megmentik Hófehérkét.

Szerencse, hogy egyik törpe kalapácsát otthon — felejtette és így nem volt, amivel dolgozzon. — S hogy hazafut szerszámokért, megrémülve látja, — hogy ott fekszik Hófehérke, hurok van nyakára — húzva. De hát ha még élne? Elvágta a hurkot — dörzsölte a szivét, mellét, a könnye is hullott. — úgy sajnálta. Végre a szív működésbe kezdett, — mindjárt hívta haza egész törpe serget. — Óvatosan hazavitték, nagy gonddal ápolták, — elhagyta a törpe sereg delutánai dolgát. — De megérte az az öröm, hogy a kislány jobban — lett s elmondta nekik azt, hogy az élete hogy van. — Sajnálkozva látták, hogy az emberek mily rosszszak, — az irigység az egészre rossz gyümölcsöt hozhat. — És hogy mily nagy ellensége van e kis leánynak! — Jó is lesz, ha ezután

rá már jobban vigyáznak. — S kérve-kérik, hogy ezután ügyeljen magára, — ha egyedül van otthon, az ajtót tartsa zárva. — Senki emberfiának azt soha ki ne nyissa, — bármivel akar bejönni: utasítsa vissza. — Megígérte Hófehérke ezt s meg is tartotta: — a törpéken kívül senki nem lépett be oda.

Hogy hazament a boszorkány, a királyné alig várta, — hogy már másnap reggel legyen s a kérdést feltegye. Hátha — hazudik a vén boszorka s még mindig él Hófehérke? — S akkor nincs meg legfőbb vágya, a szépségben elsőse? — Esküdjök a vén banya, hogy nem élhet a leányka, — hisz úgy hagyta ott megfojtva. — S a királyné már kérdi is a nap első sugaránál: — ugy-e én vagyok a legszebb? S szól a válasz: Elöl állnál, — ha nem élne Hófehérke. — A királyné minden mérge a banyára hárul mostan: Mért hazudtál? Becsapódtam. — Kínhalállal öllek meg, ha utamból az a gyermek — el nem pusztul bármilyen módon.

(...lytatjuk.)

Eszperantó nyelvtanfolyam

Vezeti: Kormos Jenő,

A múlt számban leközzöltünk egy fordítási gyakorlatot „La aglo kaj najtingalo” címen. Hogy lefordítható magatoknak, itt alant közöljük a szavakat is. A szavakat írjátok be a füzetetekbe. A szavakat szorgalmasan gyűjtsétek.

Szavak. — Vortoj.

aglo = sas
nesti = fészkelni
supro = tető
alta = magas
roko = szikla
malsupro = alj, láb
monto = hegy
arbusto = bokor
najtingalo = fülemile
klini = hajolni
klinadi = hajladozni
dekstren = jobbra
maldekstren = balra
volo = akarat
vento = szél
kompato = sajnálat,
résztét
alparoli = megszólítani
gaja = vidám
malgaja = szomorú
konstrui = építeni
necerta = bizonytalan
loko = hely
venu = jöjj

proksima = közeli
proksimeco = közelség
timi = félni
nenio = semmi
kiom multe pli bone = mennyivel jobb, mennyire jobb
por = -ért, számára
por mi = nekem, számomra
de kie = honnan
regiono = vidék
se = ha
terura = rettenetes
uragano = orkán
fulmo = villám
detruj = lerombolni, széttörni
stari = állani
disrompi = széttörni, összezúzni
disrompita = széttört (melléknévi alak)
piedo = láb

flugilo = szárny
resti = maradni
danko = köszönet, hála
Dio = Isten
vero = igaz (főnév)
tempo = idő
defendi = védeni
laŭ = ... szerint
fariĝi = válni, lenni, keletkezni
ĉio = minden
kuŝi = feküdni
malsuprenĵeti = le-
dobni.

ĵeti = dobni
miról = pri kio
fenti = supra
mondani = diri
fészket rakni = fari
neston
rakjon fészket = faru
neston
történni = okazi
vihar = ventego
hálát adni, megköszönni = danki
elhagyni = forlasi
soha = neniam*
földhözverni = teren-
ĵeti.

* Jól jegyezétek meg, cimborák! A nen-nel kezdődő tagadósavak mellé sohasem tesszük oda a magyar nyelvben használatos nem, ne, sem tagadósavakat, mert azokat az eszperantó nyelv feleslegesen tartja. Tehát: Kolomano Mikes de Zagon kiam venis hejmen el Turklando? = Zagoni Mikes Kelemen mikor jött haza Törökország-ból? — Neniam li venis hejmen. = Sohasem jött haza. Eszperantóul ezt így fejezzük ki: soha jött haza. És nem: neniam li ne venis hejmen!

Bemutakozó.

Mikor az Új Cimborá 1933 tavaszán Satu-maren megindult, mi voltunk a legelső, akik megrendeltük az újságot. Azóta is hűségesen kitartunk mellette és el nem cserélnénk semmiért a világon. Nevünk: Fodor Ilonka III. g. o. t. és Gabi IV. el. o. t. Szeretettel köszön-tünk minden kis cimborát.

Ahogy kis munkatársaink dolgoznak...

Demény István róm. kath. főgimn. IV. o. t. linoleummetszete, Odorheiu.

KIS CSERKÉSZEK

Kedves Farkaskölyök Cimborák!

Eljött az idő, hogy egy pár hét múlva letegyétek a jelölt próbát. Azt tudjátok-e, hogy a farkaskölyök vakon születik és csak egy idő múlva nyílnak meg szemei, így van ez veletek is. A próba leteltéig vakok vagytok és csak a jelölt próba leteltével nyílnak meg szemeitek és láthatjátok az igazi farkas-kölyök és öreg farkasok csodálatos, küzdelmes világát. Készüljétek a próbára erős akarattal, de mindennek felett vidáman, dalolva. Itt van az új nóta is, lehet, hogy már ismeritek:

*Beszegődtem Tarnócára bojtárnak,
Jó legelője van ott a birkának.
Fizetésem tíz forint, húsz karajcár,
Megél abból egy bojtár.*

Ugy-e, milyen könnyen megy minden egy kis nóta után? Hátha még megtetözzük egy új csatakiáltással; rajta: Hujja hííj! — háromszor. Na de most már csend van.

Azt tudjátok ugy-e, hogy a cserkészek fegyelmezett egységekbe tartoznak, még pedig a következőképen:

3 ember egy félőrs, vezetője a segédőrsvezető, jelvénye egy zöld csillag.

6 ember egy őrs, vezetője az őrsvezető, jelvénye két zöld csillag.

5 őrs egy raj, vezetője — ha kiskorú — (21 éven aluli) a rajvezető, jelvénye három zöld csillag; ha nagykorú (21 éven felül) a rajparancsnok, jelvénye egy zöld sáv.

Igy van ez nálunk is, ha kivonulunk félőrsbe, őrsbe és rajba sorakozunk. De máskor mindig osztatlan egységben szerepel a raj. Azt kérdezte a múltkor Enyedi: — Ernő bátya, miért nem lehetünk mi is segédőrsvezetők, őrsvezetők? — Megmondom: — Nagy felelősség az másokat tanítani, másokra vigyázni, másokat nevelni; már pedig egy vezetőnek ez a feladata. A farkaskölykök egyelőre fülelnek, figyelnek, tanulnak, azután cserkészek lesznek és a cserkészpróbák letétele után lépnek majd elő vezetőkké.

Ezek után a komoly dolgok után, ahol ez a törvény, hogy: A farkaskölyök hallgat az öreg farkasra, — játszani fogunk:

Körbe állunk. Mikor azt mondom Jeruzsálem, mindenki vigyázba áll, mikor azt mondom Jerikó, mindenki meghajol. Ha valaki eltéveszti a vigyázt és a meghajlást, az kiáll a játékból. Lássuk csak: Jeruzsálem, Jerikó, Jerikó... Komjátszeghy vigyázba álltál, kiestél. Tovább Jeruzsálem...

(Fo. ytatjuk.)

Ahogy kis munkatársaink írnak...

Sbrizzai Hajnalka versikéje.

Hideg fagy, zúzmara,	Anyám, ó adj, adj!
Süvit a téli szél.	Kenyeret s meletet.
Hideg biz a szoba,	S öleld a szivedre,
És nincsen benne kenyér.	Éhező gyermeked.

MARCELLA NÉNI POSTÁJA

Horváth Sarolta Ulmeni. A beígért időpontban vártam. Az ígélet szép szó — sajnáltam, hogy valami akadályozta a betartását. — *Janovszky Imre Baia-Mare.* A megleghangú levélnek nagyon örültem. Nem lehetetlen, hogy karácsony előtt arrafelé veszem az utam s akkor egy percre kettőre bekukkantok. Addig is mindenkit üdvözlök. — *Nagy Ferenc III. el. o. t.* Olyan szépen és helyesen írtál, hogy jutalmul itt le is közöljük a leveled, hadd olvassák el az egész országban az új cimborák. „Kedves Új Cimborá! kezdted leveled. — Köszönöm szépen a tanulságos könyveket, amelyeket a rejtvények megfejtéséért kaptam. Igyekezni fogok még több rejtvényt megfejteni, hogy még több könyvet nyerjek.” — Hát csak igyekezz kis cimborá, hátha sikerül. — *Recha Bertalan és Kiss Dezső Satumare.* Két jóbarát együtt írt levelet. A megfejtést is együtt küldték be. Berci barátunk, te még külön is örömet akartál szerezni a rajzoddal. Egész ügyes a hajód. El is visszük a nagy kiállításra. Irjatok máskor is. — *Ács Klárka II. el. o. t.* Aranyos kis cimborá vagy Klárka. Amint írod, még csak három hete vagy olvasónk s máris elküldted a bemutatkozó leveledet. Ezt már szeretem. Írod, hogy a lapot nagyon szereted s a szép verseket belőle meg is tanulod. Legközelebb fényképen is bemutatkozol. Édesanyádat melegen üdvözlöm. — *László Adrián Alba Iulia.* Nagyon sajnáltam, hogy ottlétemkor nem ismerhettelek meg. Hogy lássam mekkorára nőttél legényke. A rejtvényt átadtam a rovatvezetőnek. Irj máskor is. — *Albert Pali I. g. o. t. Mercurea Ciuc.* Örömmel látom kis cimborám a leveledből, hogy a gépek iránti érdeklődésed nem csökkent. A jó Isten adja, hogy e kivételes képességek benned a szükséges tanulmányok után csak fejlődjenek. Írod, hogy magadkészítette kis traktorral szántottál és vetettél. No, ha jövőre learatod pár szemet küldjél nekem abból a magból. A nagy körút óta egy 70 cm. hosszú cséplőgép és 50 cm. hosszú cséplőgép, meg egy traktor készült. A rajzokat el is küldted. Szabadidőben tovább tervezel új és új gépeket. Ez mind szép kis cimborám, de nem e megerőltető tanulás mellett? Pihenni is kell ám! No írj máskor is. — *Vánszer Géza Mercurea Ciuc.* Rajzaid beérkeztek, így a kiállításon részt is vesznek. A Mártus rajzait is várjuk. A rejtvény nyereményt már egyszer elküldtük, úgylátszik elveszett. A rovatvezető intézkedni fog újból. Nem baj, hogy még nem toboroztál, majd fogsz ezután. A többi cimborák rajzolgatnak-e? Az ő munkáikat is várjuk. — *Degenfeld Anny III. el. o. t. Ardat.* A 31-ik szám keresztrejtvényét megfejtetted, ügyesen le is rajzoltad. A sorsoláson feltétlenül részt vesz! Hogy aztán kinek kedvez a szerencse? Nem

tudom. Örültél a tulipán hagymáknak. Szerettem volna én magam átadni neked kicsi Anny, de már nagyon késő és sötét volt, amikor autóval ott jártunk. Talán már aludtál is akkor. No, egy más alkalommal talán több szerencsénk lesz. Fancskónak és a tanítónéninek az üdvözlését köszönöm és hasonlóval viszonzom. — *Csepreghy Gabika és Palika Radna.* Örvendtetek nagyon a szerkesztői üzenetnek. Örömtökben mindjárt neki fogtatok a toborzásnak. Ezt már el kell ismerni — ügyesek vagytok. Egybe hat kis cimborát toboroztatok be. Azonban az u ca szám nem volt feltüntetve, úgy hogy a postás bácsi visszahozta ide a lapokat. Ninc semmi baj, legközelebb megírjátok a pontos címeiket. Az újság címét átjavították. Irjatok máskor is Palika és Gabika. — *Henner Aranka I. o. t.* Nagyon örültem kicsi aranybogaram a levelednek. Még csak elsős vagy és nem csak jól — de helyesen írsz és fogalmazol és azt írod, hogy mindennap szót fogadsz nekem. Örömben kétszer is elolvastam leveled. A karácsonyi angyal bizonytalán visz is neked ajándékot ezért a szép levélért. Beteg voltál, de most már jobban vagy és Viola tanítónénit nagyon szereted. Irj máskor is Arankám. Édes apát, édes anyát és keresztapát melegen üdvözlöm. — *Kovács Judit I. G. Duca.* Érdeklődsz, hogy az előfizetésed meddig van rendben? A kiadó bácsi utána nézett — 1937 március 1-ig nincs gondod a lapra — addig rendben van az előfizetés. — *Satumarei kis cimboráinknak üzenem,* hogy ha a jó Isten naza segít, úgy mint tavaly, találkozni fogunk. Az időpontot egy későbbi, esetleg a karácsonyi számban közöljük, hogy hol és mikor? *Léderer Éva és Salamon gyerekek Cluj.* Közösen írtatok ismét az Új Cimborának. Nagyon helyesen! Hűségteket és ragaszkodásotokat olvasom ki leveletekből. De rossz hírt is írtok. Salamon Őcsi skarlátba esett és be kellett vinni a járványkórházba. Képelem mennyi aggódással vártatok betegsége jobbra fordulását. A szombat délutáni találkozón jól érzitek magatokat. No csak jöjjetek, mindnyájatokat szeretettel várunk. — *Ambrus Dobai Erzsébet I. g. o. t. Cluj.* Szomorúan hallom, hogy betegeskedsz Erzsikém. Az ilyen hír mindig lehangel. Remélem azonban mire e sorok napvilágot látnak, nem lesz semmi bajod s látni foglak itt benn a szerkesztőségben. — *Siető Évike Amaji.* Az újságot az iskolai évben Satumare-ra küldtük. Ha kapod rendesen, édes apádat nyugtasd meg, hogy nem vesznek el a számok. Kovács Évike nagyon várja a leveledet. — *Kovács Évike Braşov.* A rejtvény nyereményt elküldöttük neked. S mivel ott van még egy Kovács Évike nevű kis cimboránk, valószínű tévedésből annak küldték el. Aztán azt is írd meg, hogy te levelez-e Siető Évikével s hogy melyik utcán laktak. A Str. Sitei 1. alatt lakó Kovács Évának okt. 1-ig s a Str. Lunga 49. alatt lakó Kovács Évának pedig július

1-ig van rendben az előfizetése. — *Demeter Pál II. g. o. t., Ella II. g. o. t. Arad.* Az eszperantóban szépen haladtok előre. Karácsonyra eszperantó nyelvű levelet akartok nekem írni. No várom. *Kallós Jancsi I. g. o. t. és Miska IV. el. o. t.* Érdeklődtek a karácsonyi szám iránt. Szeretnétek, ha a karácsonyi szám vastagabb lenne. — Bizony ez nem könnyű megoldás, mivel sok a kis cimborák hátraléka. Épp azért, ha azt óhajtjátok hogy karácsonyra egy gyönyörű szép számot küldjünk néktek, kérjétek meg szülőiteket, hogy küldjék be a hátralékos lapdíjakat. — *Fodor Ilonka III. g. o. t., Gabi IV. el. o. t. Satumare* Értelmes, szépen megírt leveleteket megkaptam. Örömmel látom fejlődéseiteket és előhaladáseiteket. Leveleteket a nyári beszámolók közé soroztam. *Hűséges ragaszkodástok jól esik szívemnek, de ezt az én satumarei kis cimboráimtól el is várom.* Szüleiteket melegen üdvözölöm. Irjatok máskor is!

A karácsonyi szám egyik érdekessége lesz, hogy megszólaltatjuk a nagyokat — a gyermekekről. A nagyok üzenni fognak a kicsinyeknek. Munkatársainkat kérjük, amennyiben akarnak üzenni, úgy dec. 15-ig küldjék el üzenetüket egy, legfeljebb két mondatban. Lehet egy lev.-lapon is beküldeni.

KIADÓ BÁCSI POSTÁJA

Kis cimborák, úgy-e, akartok kellemes karácsonyi ünnepeket szerezni a kiadó bácsinak? Akkor fizessétek ki az előfizetési díjaitokat. Ez lesz a kiadó bácsi legkedvesebb karácsonyi ajándéka.

Az utóbbi hetekben a következő előfizetések folytak be: *Satumare:* Biró Kató 50, Zatlókai Kató 50, Nagy Gabi és Ica 50, Fuksz Zsuzsanna 50, Ullmann Ági 100, Markovits Sári 50, Görög Livia 25, Lórencz Pál 50, Blága István 17, Onodi Lajcsi és Pityu 34, Mihálka Ilonka 50, Bereczki Dezső 17, Bódis Rózi 17, Szász József 50, Lévay József 128, Krajcsovic Ica 17, Echtinger Lili 17, Molnár Erzsike 17, Iczkovic Tibi 17, Pap Ili 100, Bakos Mária 17, Reszler Kató 17, Loy József 50, Márk Anna 50, Wohl Ági 50, Novák Jancsi 50, Gyügyei Zsiga és Karsai 17, Pobozy István 17, Károlyi István 25, Csigi Irén 50, Pontelli Ibi 50, Tóthfalusi Bébi 20, Sztojka Tibi 50, Balogh Anti és Bözsike 17, Engländer Márta 17, Moldován Tibi 17, Glüek Bandi 50, Fodor Ancsi 17, Csendes Iván 50, Molnár Miska és Sári 200, Kovács Ibi 100, Kiss Dezső 17, Schwarez Laci 100, Grosz Ancsi 17, Salamon Zsuzsanna 50 lej. *Cluj:* Ref. Elemi Iskola (Cal. Dec. bal 100, Hodis Ili 50, Ferenczy Géza 30, Stroe Magdus 50, Máthé Évike 20, Fogarassi Elemér 17, Makó Imre 17, Anton Éva 17, Vass Ella 17, Török Anna 17, Alexy Évike 34, Weinrich

Évike 17, Stössel Kató 17, László Elvira 17, Krebsz Edit 50, Nagy Piroška 20, Bacsaenszki testvérek 50, Ambrus Dobai Erzsébet 100, Héjja Szilárd 200, Benkő István 17, Kovács Borika 67 lej. Öry Imre és Huba (Arad) 100, Ref. Leánygimn. (Braşov) 100, Tóth Teréz (Tasnad) 100, Máthé Dénes (Braşov) 100, BarthaLóránd 285, Hosszú Bözsike (Tg. Săucea) 100, Siető Pál 100, Szócs Jánika 300, Kovács Judit (I. G. Duca) 54, Molnár Ágnes (Tg. Săucea) 50, Fodor Évike (Abrud) 100, Tyma Magdika 100, Jakab Esztike (Sighişoara) 100, Kiss Lajos 100, Unit. Koll. Ifjúsági Kvtára (I. G. Duca) 117, Titkos Kálmán (Cean) 100, Pelán István 50, Esztergár Juditka Ciachigărbou 200 lej.

FEJTÖRŐ

Rovatvezető: Solyom István.

Betűrejtvény.

Beküldte: Szakál Sándor III. g. o. t., I. G. Duca.

1	LM	ÁR
2	é	TA

Megfejtési határidő: 1936. december 25. A megfejtők között jutalomkönyveket sorsolunk ki. A 30-ik számban közölt betűrejtvény megfejtése: Csupasz.

A 31-ik számban közölt keresztrejtvény megfejtése a következő: Vízszintes: 1. Ada Negri. 10. Rizs. 16. Barát. 17. Lenin és 21. Trón. Függőleges: 1. Aeroplán. 2. Daimler. 13. Lapp és 16. Bier.

Megfejtést küldtek be: Winkelmayr Margit és Anna, Kovács Pál, Székely Andor, Szörényi Magda, Telka Ilonka, Kis Ella, Kovács Illye, Láng Edit, Bogdán Karsai, Degenfeld Anni és Labud Andriška.

Könyvjutalomban részesült: Labud Andriška, Szörényi Magda és Láng Edit.

Előfizetési árak: Egész évre 200, fél évre 100 lej. A Családszövetség tagjainak 160 lej és 10 lej portó. Egyes szám ára 6 lej. Magyarországon 12 p., Jugoszláviában 150 dinár, Csehszlovákiában 60 ok. Amerikában 300 lej.

Felelős szerkesztő és laptulajdonos:

FERENCZY LÁSZLÓ MARCELLA.

Főmunkatársak:

TELEKY DEZSŐ és SIMON SÁNDOR.

Minden cikkért a szerzője felelős.

Kiadja: a Minerva Nyomdai Műintézet R.-T. Cluj